

Kod nekih zadruga se vodi vrlo slaba ili čak nikakva evidencija ulova, pošto zadržano niti ne prodaju ribu. Razumljivo je da takove zadruge ne mogu dati nikakvih podataka ili će ovi podaci biti izmišljeni i lažni.

U interesu naše ribarske privrede je da se postignuti rezultati ribolova točno registriraju i priberu, kako bi se na temelju njih moglo s jedne strane pravdati postavljeni plan, a s druge strane koristiti stečena iskustva za budući rad.

Zbog toga bi trebalo da sve ribarske organizacije pravilno shvate plan proizvodnje, kao i važnost planske evidencije te da nastoje u granicama propisa što više ribe uloviti, a svaki kilogram ulovljene ribe evidentirati. Kotarski NO-i trebaju poticati ribarske organizacije na što uspješniji rad, kao i dati im upute za vođenje evidencije. Točnost podataka, koje im organizacije dostavljaju, treba naročito u sumnjivim slučajevima provjeriti.

E. Kapac

Neka opažanja trbušne vodene zaraze šarana

Odazivajući se pozivu uredništva lista »Ribarstvo Jugoslavije« iznosim nekoliko svojih opažanja o obolenju šarana na ribnjacima u P. sarovini.

Vodena trbušna bolest je kod nas primjećena mjeseca juna 1947. god., u ribnjaku zvanom Silesija, među ribom, koja je bila određena za dvogodišnji pogon.

Prvi znaci oboljenja bili su ovi: Riba je dobila s lijeve i desne strane, ali više na zadnjem dijelu tijela, crvene točkice u veličini zrna kukuruza i to na samoj koži, početkom juna. Sredinom juna je zaraza već prodrla u meso ribe, što je izgledalo kao kozice kod djece: crvena krasta-točka, a oko kraste bijeli vijenac, koji je bio pun neke vode (sukrvica-gnoj). Konecem juna i početkom jula bolest je već prelazila i rijetko smo tada ulovili ribu sa znacima ječe bolesti. Međutim tragovi bolesti bili su vidljivi, jer na mjestu krasta i bijelih vijenaca, ostale su crvenkasto-tamne mrlje, prerasle veoma tankom kožicom. Preko ljeta riba nije ugibala.

Kako smo 30. VIII. prestali sa hranjenjem ribe, to nismo mogli ribu često vidjeti i pratiti znakove ili tragove bolesti. Tek 7. X., kada smo počeli jesenski ribolov, nailazili smo ponovno na znakove bolesti, za koje nismo tada znali, da je u vezi sa istom zarazom. Znakovi su se pokazivali na sasvim drugi način i to većinom kod svih šarana, bez obzira da li su nosili ili nisu znakove ljetne zaraze. Opazili smo, da im je nešto kao razjedalo kožu na leđnim perajama, a kasnije kada je ta kožica već izjedena dublje, nastaje razjedanje kosti u perajama s vrha prema tijelu. Ako se pažljivo je motri, može se razabrati, kao da koščice u peraji imaju u sredini rupicu (kao uzdužnu cijev) kroz koju kao da bolest prodire sve dublje. Ugibanja nije bilo ni za vrijeme jesenskog ribolova.

Po završetku ribolova nismo mogli pratiti dalji razvoj bolesti, naročito s razloga što su ribnjaci (zimov-

njaci) bili zaleđeni. Oko 15. II. 1948. led je već nestao i voda se je zagrijala do 6 i 8 stupnja, dok je temperatura zraka bila 10 do 14 stup. Tada smo opazali svakoga dana po nekoliko dvoljetnih šarana uginulih, a isto tako i uginulog mlada. Nismo na to obraćali mnogo pažnje, jer smo znali da obično sva ona riba, koja u jesen prigodom ribolova bude jače ozlijeđena, u proljeće obično ugine.

Međutim broj uginulih riba se je svakim danom povećavao, pa smo stoga počeli opet na to obraćati više pažnje. Ustanovili smo da je uzrok ugibanja opet bolest, a ne ozlijeđe od jesenskog ribolova. Kod pregleda prvih uginulih riba, koje su vjerojatno još pod ledom uginule, nismo vidjeli tragova, odnosno vanjskih znakova bolesti, pošto su te ribe bile natrune, uslijed dugog ležanja. Kod svježih uginulih riba mogli su se raspoznati znakovi bolesti. Isticala su se upadnute oči.

Sa ribarenjem smo počeli 13. III. 1948. Ulovili smo 29.914 kom. dvoljetnih šarana u težini od 7.548 kg. Svu ribu sa najmanjim znakovima zarazne bolesti smo odvajali, a u drugi ribnjak smo nasadili na olko zdravih 21.224 kom., odnosno 6.784 kg.

Nasadenu ribu mogli smo svaki dan vidjeti pa smo pratili kretanje i držanje ribe. Tek 23. III. primjetili smo na plićim mjestima manje grupe šarana da se sunčaju, ali su izgledale kao pljesnive t. j. obavijene bijelom prevlakom. Zbog toga smo očekivali ugibanje, koje je stvarno i počelo za nekoliko dana.

Već 31. III. 1948. riba je počela ugibati. To je trajalo sve do 28. IV. 1948. u kojem smo razdoblju pokupili iz toga ribnjaka ukupno 12.361 komad ili 3.831 kg mrtvih šarana, što iznosi 59% nasadene količine ribe. U početku ugibanja temperatura vode je bila 8 stup., a kada je prestalo narasla je na 18,19 i 20 stup. C. Mirko Vegh

Stanje ribarstva u NR Sloveniji

Za vrijeme okupacije je slovensko ribarstvo silno stradalo. Okupatori i njihovi pomagači su s bombama i vatrenim oružjem uništili 50—60% svih riba. Posebni specijalisti su bili Italijani, koji su za lov upotrebljavali elektriku, kod nas do tada nepoznato sredstvo. Ovo je sredstvo imalo najstrašnji učinak. Bombe su bacali u glavnom u veće i duboke vode, odnosno u malim vodama i virove, gdje su očekivali najviše riba. Na plićine nisu bacali bombe, a u koliko se je i to dogodilo, učinak nije bio tako porazan, kao u dubokim vodama. Zato je značajno, da su se sačuvali lipljani, koji se zadržavaju po plićim brzacima.

Sa elektrikom su naprotiv uništili ribe i na dubokim mjestima i na plićinama. Stoga u vodama, gdje je

upotrebljavano ovo sredstvo za uništenje riba, tamo su bili potoci opustošeni potpuno 100%. Uništen je riblji mlađ, kao i sitna vodena fauna i flora. Porobljavanje takvih voda bi bilo bezuspješno, nego je trebalo pričekati, dok se ponovno razvije riblja hrana.

Poslije oslobođenja bilo je pušteno u slovenske vode preko 3 milijona mlada pastrve i ostalih salmonida. Osim toga bile su u tim vodama posljednje tri godine povoljne prilike za mrijest, jer su korita rijeka i potoka bila pošteđena od poplava uslijed suše. Stoga se je u svim vodama opazalo mnogo ribljega mlada. Sa zadovoljstvom smo ustanovili, da trud državnih ribogojilišta nije bio uzaludan. Pohvalili su se također i ribari, koji